

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC - GIẢ : J. HARDIBROOK

(Tiếp theo)

Chỉ có một người trong bọn họ đoán trúng sự thực ngay từ lúc đầu, và sự đoán ấy làm cực lòng người khôn xiết. Chính là Duệ-la. Trở về buồng giấy, chàng lập-tức nhận thấy Lô-huệ không ngồi trên ghế đầu. Chàng bối-rối hoài vì nhớ đến bộ mặt lương-thiện và thân-ái mới khi nãy còn tươi-cười bên cạnh mình. Chàng luôn lên nhìn ra ngoài cửa, những mong thấy bạn trở về. Nhưng chàng luống công.

Sự hồi-hận, sự hồ-thẹn và sự sợ-hãi làm loạn trong linh-hồn bất-định của Duệ-la. Chàng hoa mắt đến nỗi chỉ mập-mờ thấy bản vẽ đặt trước mặt mình và không thể gạch một nét nào trên giấy. Dường như trong giấc chiêm-bao, chàng nghe chung-quanh mình có tiếng lao-xao, thì-thảo trò-chuyện, nhưng chàng không thể nào chú-ý tới chút chi. Chàng nghĩ đến buồng giấy của viên đốc công và cố đoán ra tấn kịch đương diễn tại đó.

Lúc gần hết giờ làm, Lô-huệ Vinh-tân mới lại tỏ mặt. Liếc mắt nhìn bộ mặt tái mét của chàng, ai nấy cũng đủ biết chắc rằng chàng tỉnh-linh gặp họa. Mắt chàng trộm vào, mỗi chàng lập-cập dường như chàng khó dè-nén sự cảm-động. Chàng nói nửa lời, chẳng nhìn phía tả phía hữu, chàng đi qua buồng giấy, lấy mũ và áo ba-dờ-suy, rồi rào cẳng đi ra. Nhút là chàng dường như tránh cho khỏi nhìn về phía Duệ-la Vệ-nỗ-linh.

Hết thấy nhơn-viên kinh-ngạc lắm, nên làm thình. Chẳng ai dám bày-tỏ ý-kiến gì. Một bầu không-khí kinh-hãi bao-phủ buồng giấy.

Duệ-la không thể chịu sức kích-thích thần-kinh mạnh-mẽ đường ấy. Chàng lẹ-làng bỏ bản vẽ vào ngăn kéo, khóa

lại, gờ bàn tay run-rẩy với áo ba-dờ-suy; chàng gấn chạy biến đi, thì có người báo tin rằng Lô-huệ mới bị đuổi khỏi nhà máy.

Cả bọn lập-tức đứng dậy, và tranh-biện về tình-hình ấy đương khi sửa-soạn ra vẽ. Cất giọng thật-thà than-tiếc, một người nói rằng :

—Tội-nghiệp, lão Lô-huệ! Quả thật, đuổi anh ta như vậy mới là đáng hồ-thẹn biết bao!

Một người khác nói :

—Chắc có kẻ thù đã bỏ vào ngăn kéo của anh Lô-huệ những giấy-mà mà họ tìm được.

Một người nữa nói :

—Còn tôi thì tôi tưởng rằng anh ta biết phạm-nhơn là ai, nhưng anh ta đã gánh lấy sự sỉ-nhục để cứu thoát bản.

Những nhơn-viên khác biểu-dồng-tình mà rằng :

—Chắc là như vậy, vì chẳng có trang thiếu-niên nào liêm-khiết hơn Lô-huệ. Phải làm thế nào cho anh ta bày-tỏ sự thực mới được.

Duệ-la lắng tai nghe, và mỗi lời ấy đánh mạnh vào lòng chàng như một roi đòn. Họ nói đúng lắm. Chính chàng cũng tin chắc rằng nếu chàng có dự cuộc trò-chuyện của Lô-huệ với ông Minh-sơn, thì Lô-huệ cũng chẳng nói gì. Chàng thiếu-niên cao-thượng ấy đã bằng lòng làm thình và bằng lòng chịu mọi hiệu-quả của sự làm thình.

Bấy lâu Duệ-la vẫn coi bạn là trang thiếu-niên tốt lắm, nhưng chẳng có tài-năng bằng mình. Chàng hơi coi thường bạn và kể như một người bề dưới vẫn kính-phục mình. Nhưng bây giờ ý-kiến chàng đổi hẳn. Chàng bèn chạy ngoài đường, nhìn quanh-quất nhưng không thấy tăm-tích Lô-huệ.

Tội-nghiệp Lô-huệ! Chính lúc đó chàng dầu nóng như lửa, di lang-thang ngoài phố, mặc đám đông xô-lấn mình. Chàng đỡ nón để ngọn gió buổi tối làm cho dầu nóng hực của chàng được mát-mẻ. Chàng không dám về nhà, vì thừa biết mình sẽ được đón-tiếp cách nào. Bấy lâu cha chàng vẫn ngược-dãi chàng. Nếu biết việc đã xảy ra, ắt ông sẽ đuổi chàng ra khỏi cửa và lặt cho chàng cái huy-hiệu «quân giả-hình hèn-mạt.»

Không, chàng không về nhà. Nhưng bấy giờ chàng mới có đủ thì-giờ suy-nghĩ về mọi phương-diện của vấn-đề đó, và chàng mới thấy rõ cảnh-ngộ kinh-khiếp dương-dựi-chờ mình.

Quả thật, chàng có cơ phải ngồi tù, nhưng ông Lâm-bá thương chàng trước

kia thật-thà, nên không muốn nhơn «lỗi thứ nhưt ấy» mà phá hại tương-lai chàng. Vậy, ông chỉ đuổi chàng. Nhưng chàng chẳng nhờ đó mà khỏi bị người ta khinh-khi, hất-hủi. Chàng không còn có gia-đình, hoặc bè-bạn, hoặc phương-thể kiếm được một chỗ làm khác, vì nhà máy Lâm-bá không cho chàng một lời chứng tốt nào.

Lúc này chàng mới thấy các hiệu-quả do lòng cao-thượng của mình. Ban đầu chàng không tưởng rằng nếu thay-thế phạm-nhơn thì mình sẽ bị đối-dãi theo cách ấy.

Làm thế nào để lại gập mặt có lè-mi-li đây? Làm thế nào để giải-tỏ nguồn-cơn cho cò biết? Chàng cũng phải lia-bỏ mộng-tưởng êm-ái, là cùng cò kết bạn trăm năm. (Còn tiếp)